XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: CARRER NOU, 45 — ANY IV — NUM. 125 — BARCELONA, 1 ABRIL DE 1925 — APARTAT DE CORREUS 925 — TELÉFON 2753 A

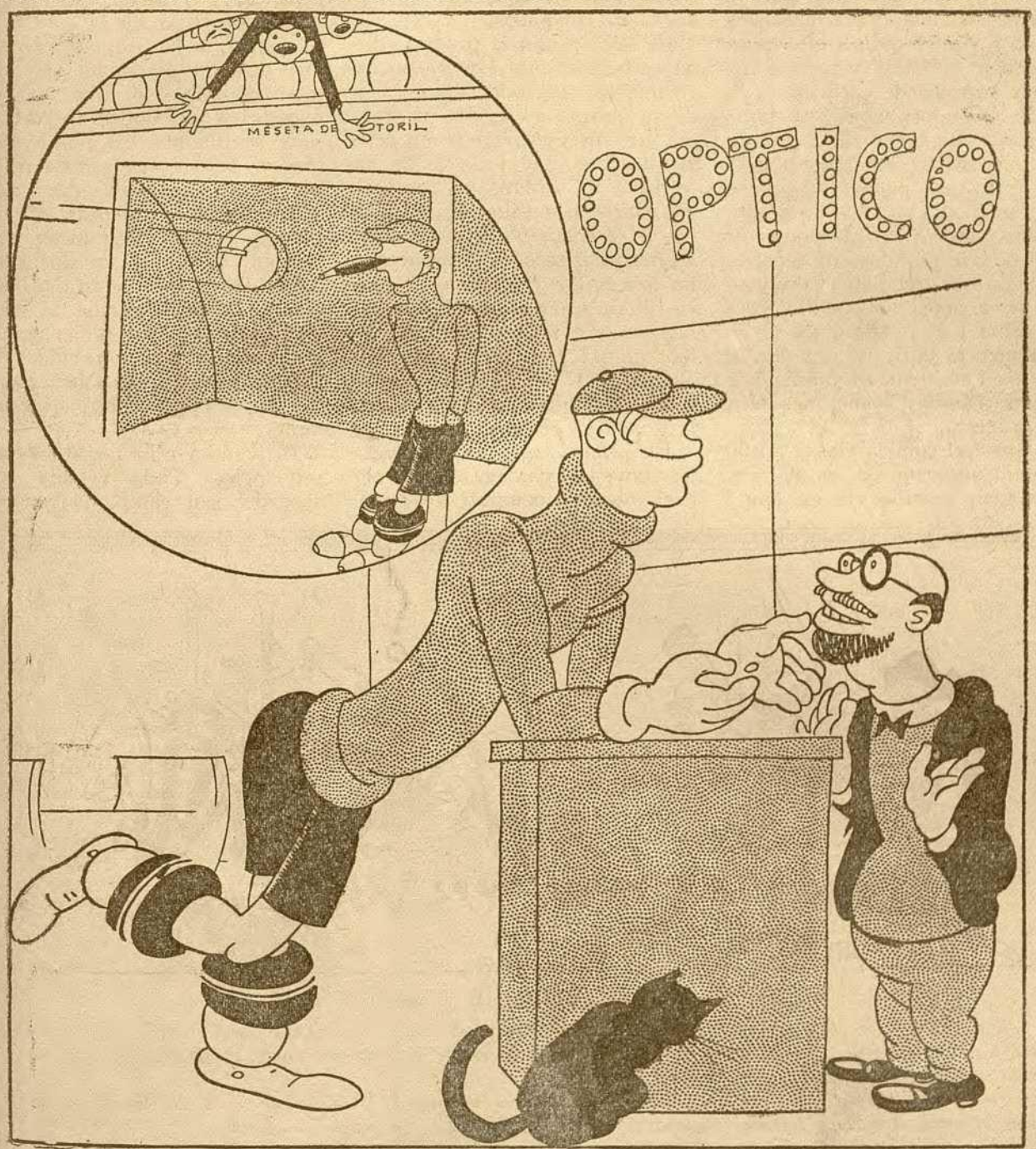

LA VISTA D'EN ZAMORA

—Que les vol de vista cansada o de curt de vista?
—No. Les voldria d'excés de vista.
—D'aquestes sí que no en tenim.

15 CENTS.

L'ambient, el públic i la premsa

El futbol, de mica en mica va deixant d'ésser un esport per convertir-se en lluita de races. Qui en té la culpa? Aquesta pregunta indiscreta, que a primer cop d'ull sembla feta per incapacitat de contestar-nos-la nosaltres mateixos, no és altra cosa que un recurs per interessar al lector sidralista, que ja sap per endavant que nosaltres estem a l'intríngulis i que quan aixequem la llebre és perquè ens veiem capaços de caçar-la.

Els jugadors són uns bons jans que no tenen altra pretensió que cobrar-ne força per gastar-ne força i poder esbravar-se corrent món i sadollar-se de pollastre rostit, fins a no poder dir «fava». El jugador no té altra ambició que treballar el diumenge per a poder fer festa els dies de feina i anar tirant de la rifeta mentre duri. El jugador, si no fos l'ambient, el públic i la premsa, seria l'home més feliç de la terra.

Però així com la classe mitja, de tant anomenar-la, es malmet, i la gent senzilla viu en pau i tranquilitat mentre l'advocat i el procurador no hi fiquen el nas, el jugador de futbol, al convertir-se en ídol, sortir mapat als diaris, suscitar polèmiques i sortir desplaçat com a representant d'una regió, ha acabat la tranquilitat i no hi ha guanyat més que mals-de-cap. El jugador no sabia què era cohesió, ni *one-back*, ni romansos.

Però va néixer la premsa i ho va embolicar tot. Un *plongeon* va inspirar una oda, una centrada va obligar a escriure un tractat, un xut va merèixer un article de fons i el jugador es va intrigar. El dilluns va comprar els diaris per saber què havia fet el diumenge i va començar a enorgullir-se'n. Va trobar que ho feia millor del que es pensava i li va pujar al cap. Es va començar a comparar amb Napoleó, amb Lluís XV i amb Richelieu; va trobar que els paquets de cinquanta li encetaven la gola i va comprar egipcis.

El públic, que abans llegia les novelles per entregues per excitar-se, va comprar les revistes deportives i es va apassionar. Molts, sense haver anat mai a futbol, per la sola lectura es varen engrescar i varen crear-se un ídol. Altres aficionats, de cop i volta varen sentir-se atrets per un club determinat, i com que el sentit comú és cosa que va escassa, va començar el tripijoc.

La influència de la clatellada a la història ha sigut sempre el que més ha preocupat als eruditis. El públic té una manera expeditiva de donar forma als seus sentiments. El públic sap que cridant no se'n treu res i per fer valer els seus drets i la seva manera de pensar, s'arremanga i pica. Per picar, cal, primer, dividir-se en dos bàndols, i per dividir-se en dos bàndols, cal, primer, que hi hagi discrepància. De fomentar la discrepància se'n va cuidar la premsa creant ídols i fent rodar el cap a còpia d'articles excitants.

El jugador n'ha pagat les conseqüències. Cada vegada que surt del seu camp, ja tremola

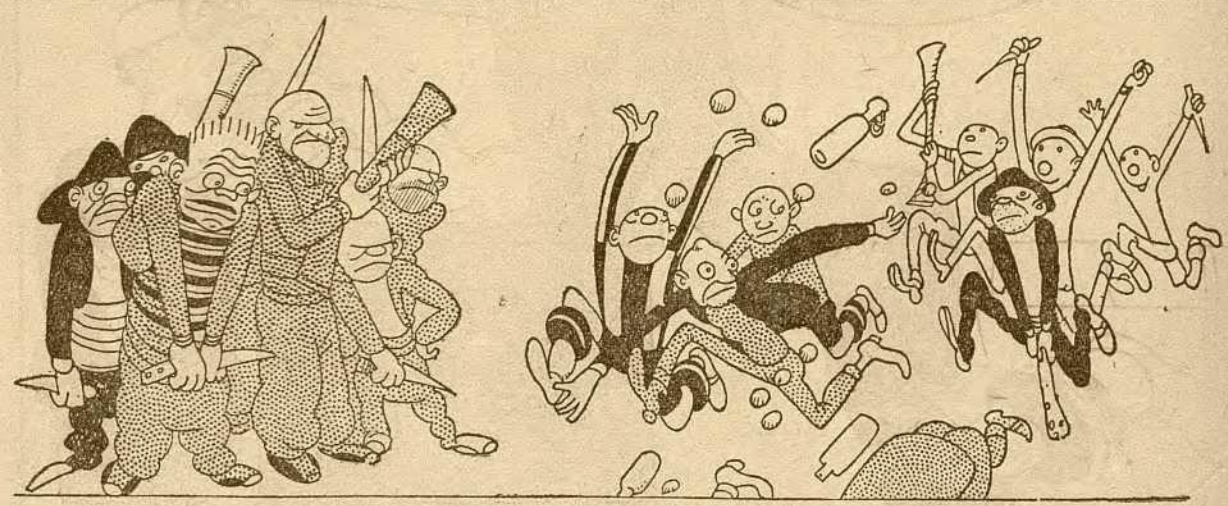

ASÍ SE ESCRIBE LA HISTORIA

«Estamos seguros de que el pueblo de Tripijoc se apresta en estos momentos a recibir con los honores debidos a los nuestros. De la cultura de los tripijoquenses es de esperar una franca cordialidad dejando al olvido antiguas rencillas.»

«Fué un partido de verdadero campeonato. En algunos momentos la lucha degeneró en batalla campal, mas el buen sentido se impuso y acabó el partido en medio de la mayor armonía.»

(De *El Kamelo Deportivo*)

veient en perill el seu cap; sap que els públics l'esperen amb projectils i fruits de la terra.

Som al ball i hem de ballar. El mal ja està fet. Qui hagi tirat la primera pedra que aixequi el dit.

Per què s'hi juguen l'honor d'una regió en un partit de futbol? Per què es paguen 50 pessetes d'una entrada? Per què es perd la xaveta darrera d'un «as»?

Fins que el futbol no torni a ésser esport, no anirem bé.

La "bòfia" del dia

La fusió EUROPA - ESPAÑOL

Com que nosaltres no ens comptem entre els que han declarat el boicot al *Baúl Deportivo,* el dimecres el vàrem comprar amb aquella fe i aquell desprendiment que ens ca-

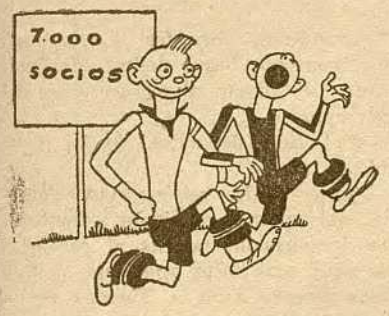

racteritza. Ja poden comptar l'esverament que vàrem tenir quan llegírem lo de la fusió de l'«Europa» i l'«Español»! L'amo ens va clavar una *bronca* de les que fan època.

—Vostès no serveixen per res! El més sensacional s'ho deixen a l'aigüera! Jo estic pagant disset rals anuals de cos de redacció per res! Uns diners que són llençats! Les noves més sensacionals se les deixen al tinter! Dropos! Inútils! Inconsútils! Versàtils! *Pizpiretos*! Malabaristes!

Ens va insultar fins a quedar-se ronc. Nosaltres, amb les orelles moixes i els ulls baixos a una alçària convenient de terra, vàrem aguantar el xàfec sense replicar. Quan l'amo va ésser fora, tots ens posàrem en moviment. En Cuscunilles feia salts mortals, en Duvinyals ballava la rumba i en Granota s'entregava a la dansa del ventre.

Jo, el més serè i més convençut de què el moviment *se demuestra andando,* i no ballant, vaig encasquetar-me el copalta *vuit reflexes* i vaig sortir disposat a empendre el «sursum corda» per tal de no tornar de buit.

M'hi jugava el pa de la família.

* * *

Al camp de l'«Europa» s'entrenaven. L'Olivella llegia el *Manual de la perfecta cohesión* a l'Asarta, el *quinto* de l'«Europa». Per saber quelcom interessant em va semblar lo millor emprendre a en Cros, que és el més seriós de la colla i el més centrat. Quan m'hi vaig acostar, va posar una cara de prunes agres que em féu estremir.

—Si no fos molèstia...—vaig insinuar tímidament.

—O llauna—va replicar amb ironia.

—Seré breu.

—I jo, brau.

—Sembla que estàs de mala lluna...

—Psè! Biselada!

—Et trobo displicent...

—Al tanto amb insultar!

Em vaig cohibir una mica. Amb aquella tessitura no hi havia manera de seguir el diàleg.

—Plou molt, eh?—vaig dir per animar la conversa.

—Sí; aviat sortiran els bolets...

I quan va dir això, es va mirar els punys sinistrament.

—Cros, per Déu! Et trobo tot excitat! Que potser t'he ofès? Que t'hem dit «pepa» algun dia?

—He, he, he!

Aquesta rialleta hauria posat els cabells de punta a en Buffalo Bill.

—Caram!

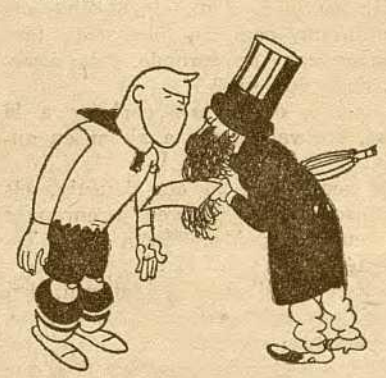

—Què vol dir camell?

—Home...

—I ximpanzé?

—Caram...

—I quadrumà?

—La veritat... jo...

—Tinc motiu, o no tinc motiu?... N'hi ha per empipar-se, o no? Tu ets un mano que a davant ens fas la gara-gara, i quan escrius ens dius el nom del porc! De manera que no em vinguis amb romansos! Vatua!

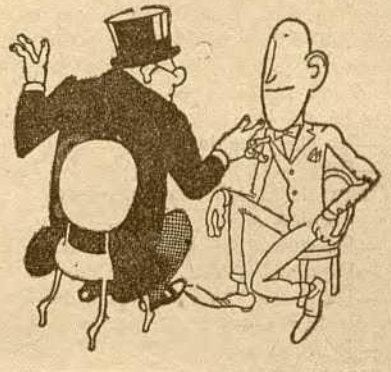

Em va costar convence'l. Em calgué fer-li el jurament de què li diríem hurí, odalisca, *beldad,* baiadera del Galges i *belleza nacional.* Amb aquest jurament va accedir a cantar.

—No ens fusionem. En Pelaó diu que abans de deixar el lloc de migcentre a mans d'en Zabala, primerament es deixaria tallar un ull de poll. En Bordoy diu que una vegada va afluixar, però que a la segona no quedaria un cap de la Junta sobre les pròpies espatlles... I els altres, per l'estil.

—Es a dir, que no hi ha res?

—Ni rumors.

Vaig entornar-me'n cap a caseta content i refiat. Pel camí vaig tenir una idea: «I si anaves a trobar a *Monsieur Fontanito* a les oficines de l'«Europa» perquè te'n fes cinc cèntims?» I encara no havia acabat de pensar-ho, ja pujava les escales del club de Gràcia, més optimista que en La Riva i més àgil que en Zabala.

Quina tristesa va envair-me a l'entrar a les oficines de l'«Europa»!... Aquelles oficines, que abans eren una ampliació de «cà l'Esquinçacatres», que els escrivents es feien «pipí» als tinters i el «Club de la Muerte» organitzava batalles campals a cops de sabatot i als socis simpàtics no se'ls cobrava el rebut, estaven convertides

en un cementiri d'*amanuenses* i no es sentia volar ni una mosca.

—*Monsieur Fontanito?* — vaig demanar a un *grumete* (*botones* petit).

—De seguida.

En mig d'aquell espetec de màquines d'escriure i d'aquell esgarrapar de les plomes sobre el paper, es va sentir la veu de *Monsieur Fontanito* que cridava:

—*Voooooooyyyyyyy*!!!!!

Als cinc minuts, asseguts en una saleta que tenia tot l'aspecte de cusidor d'una casa arreglada, vam començar a fer-la petar amb aquella fe.

—I en Mates, què?

—No ho vol de cap manera. Diu que hi perdria. Perquè, veurà: nosaltres tenim cinc mil socis, mentre que l'«Español» sols en té dos mil i *pico*, sap? En Zamora cobra un trilió cada any. I sap què és un trilió cada any? Ens hauríem de posar tots plegats a captar i a fer *bolos* per tal de poder pagar a en Zamora.

—Té raó!

—Es clar que la tinc!

—Però, així, en Mates i en La Riva ja han tingut alguna entrevista?

—*Cuando el río suena...*

—Es que s'ha tornat filharmònic.

—Diguem-ho així.

—De totes maneres, puc desmentir lo de la fusió?

—Ja ho crec que sí!

—I projectes?

—Psè! El pèl, a mi, no, eh?

—Entesos.

Vaig córrer cap a la Redacció i vaig dir a l'amo el que feia el cas. No cal dir que va donar-me tota mena d'explicacions i va acabar «despotricant» contra el *Baúl Deportivo* com a *eco de la encerada*.

DOVA

LES GRANS TRAGÈDIES DE LA FEDERACIÓ

El segrestament fallat, o «Mano negra» a Lleida

De vegades l'amo em crida:

—Rosquilla!

—Mani!—responc jo amb una de les dotze veus que gasto per a les meves funcions detectivesques.

—Miri: trobo que en els seus escrits hi manca ilꞏlustració. Hauria de procurar adquirir-ne.

—Sí, senyor, sí. La setmana que ve ja en tindré més!

I com que un servidor és una mica guillat, i, demés, diuen que el viatjar és una de les coses que més ilꞏlustren a les persones, agafo el *pase* de radiotelefonista oficial honorari, una «pacatilla» de ral, deu de tramusos i el tren i començo a fer *idas* i *vueltas* de Barcelona a Mollerussa.

Fa uns quants dies, al sortir el tren de l'estació, pujaren a correcuita en el vagó on me trobava sol com un mussol, dos individus de la classe de tropa.

Un dels dos es posà a mirar amb un periscopi per la finestreta. L'altre, groc com la cera, li digué:

—Al tanto, que et veuran la ullera!

—No tinguis por! No n'ha sortit cap a l'*andén*!

—Bé; el millor és que t'amaguis!

Tot seguit vaig comprendre que es tractava d'un delicte, i per a fer l'orni vaig posar-me a llegir una *Vanguardia* atrassada, que sempre porto per si m'apreta alguna urgència abdominal.

De prompte un dels soldats em digué:

—Jove: que ja ho sap que té el diari cap per avall?

—Prou!—vaig fer jo notant la badada, però sense tornar-me vermell. —Un servidor, el mateix llegeixo cap per amunt, com cap per avall, tant d'anada com de tornada. Sóc detectiu deportiu, sap?

I per a donar més caràcter a la frase, em vaig posar a xiular en anglès.

Al sentir que jo era detectiu, els dos «sorges» es posaren a enraonar en veu baixa, i a l'últim un m'escometé:

—Escolti; si vostè és detectiu, deu aclarir els misteris que esdevenen a les persones, veritat?

—Sí, senyor; els aclareixo fins que queden transparents com l'aigua. I si són misteris deportius, que resulten els més difícils d'aclarir, no garanteixo que quedin com l'aigua, però almenys quedaran com la situació d'en Zabala, que és bastant definida.

—Què diu, ara!

—Sí, senyor: de mig-centre a Saragossa.

—Doncs li farem una consulta.

—Una consulta? Li costarà set noranta.

—Caratsus! Quin preu més trencat!

—Veurà: són set «endoles» i mitja per mi i els quaranta sobrers per al Collegi de Reflis. Em comporto com si fos collegiat, donant el cinc per cent, i així em tenen més consideracions. Als detectius ens convé estar bé amb els jutges.

Convingut el tracte i «esquitxada» la «pasta», els dos soldats m'exposaren el cas.

—Nosaltres, ultra fer el servei militar, com pot haver deduït per l'uniforme, pertanyem al primer equip del «Tàrrega».

—Ja! Són deportius de la tarregada.

—Justos! Ahir rebérem un telegrama del nostre president, dient-nos que demanéssim permís al coronel i que avui sens falta agaféssim el tren i ens presentéssim a Tàrrega per a jugar demà contra el «Joventut» de Lleida. Havent complert tots els tràmits militars, fa poca estona que érem a l'estació i anàvem a sortir a l'*andén*, quan ens escometen un parell de policies. «*Xoves*!—féu un.—*Dónde van?*» «A Tàrrega!», els hem contestat. «*Y qué van a hacer a Tárega?*» «Doncs, a visitar la família!» «Ca! Vostès *son un par que van a xugar* a futbol, *y ahora mismo* queden detinguts!» «Home, guàrdia, que tenim permís dels superiors!» La parella del que ens enraonava digué al seu company: «*Meléndez, nos vamos a tirar una plancha. Que estos tios no tienen aspecto deportivo*!» «*Vamos a consultarlo por teléfono*—féu l'altre, i girant-se a nosaltres ens digué:—Vostès, *no se muevan de aquí, que al momento regresamos.*» Però així que giraren cua, hem cuitat a agafar el tren i aquí té explicat el cas.

—Si que és un cas com un cabàs! Indubtablement han intentat segrestar-los, a fi de què no poguessin anar a enfortir les files del «Tàrrega»... Es cosa de «Mano Negra», això.

—Què és aquesta «Mano»? Una societat secreta?

—No. Un *freꞏscales* deportiu, que «penca» a la Federació com un *amateur* desenfrenat, que li diuen el «Mano Negra» i talla el bacallà.

—A la Federació?

—No. A la Federació, viu del *chanchullo*... Veuran: en lloc de quedarme a Mollerussa, vindré amb vostès fins a Tàrrega i acabarem de posar en clar la cosa.

A Tàrrega ens posà en autos el president del club. Aquest, el dia anterior, havia rebut una carta del Consell federatiu, en la qual li notificaven que a l'endemà passat l'equip del «Tàrrega» acudís a Junceda per a jugar contra el «Joventut» de Lleida, i l'home, amb tota pressa, havia enviat a cercar a aquells dos *equipiers* que feien el servei a Barcelona.

En tot l'assumpte s'hi veia una gran mala fe, puix tot s'havia fet contra reglament. L'avís a un equip per a sortir a jugar fora de la localitat, s'ha d'enviar amb vuit dies d'anticipació. Quan s'escolleix un camp neutral, aquest ha d'ésser un indret equidistant de les localitats de residència dels clubs contendents. Junceda es troba a cinc quilòmetres de Lleida i a vint-i-nou de Tàrrega, de manera que lo de l'equidistància és una cosa una mica coixa. Demés, a Junceda, el públic és hostil al «Tàrrega», car en el darrer encontre hagut entre aquest i el local, la lluita es tingué de suspendre...

Davant de totes aquestes arbitrarietats, amb l'agreujament final de l'intent de segrestar als dos *equipiers* de la classe de tropa, el president del «Tàrrega» anà a trobar el governador de Lleida i aquesta autoritat suspengué el partit.

La Federació no vol que en les qüestions deportives intervingui més autoritat que la seva, però quan aquesta cau en descrèdit pels treballs de sota mà d'un cert individu, és just que els perjudicats s'emparin al que puguin.

I el crèdit de la Federació se n'ha apuntat un altre...

Quan vaig tornar a la Redacció em digué l'amo:

—Què: ve una mica més ilustrat?

I un servidor, tirant-li els protocols pels nassos, el vaig deixar tapat.

ROSQUILLA (DETECTIU)

Parlant amb el públic de Mestalla

Els meus peus són tan maquiavèlics com la closca d'en Cabot, i això es compendrà si es té en compte que així com aquest senyor té el cervell en la part més alta i menys peluda de la seva persona, jo el tinc en la més baixa i més pudenta de la meva; producte d'això va ésser que sense com va ni com consta, em trobés al moll davant el monument de Cristòfor Colom i del vapor «Mallorca».

Una idea va creuar el meu cap com un llampec. Ara veuria l'amo del que és capaç tot un Xipoll al qual han tocat l'amor propi! Ràpid com un *kik* d'en Walter, em vaig llençar per la passarella del «Mallorca» i vaig introduir-me a la cambra del capità.

—Capità!—vaig bramular.—*Rumbo a Valencia*!

Però el capità era boig. Sí, era boig, perquè no hi era tot. Li faltava el cap que degué deixar-lo entre el públic de Mestalla.

Veient que del capità no en podia treure res, vaig pujar a coberta per donar ordres als mariners... Però de mariners no n'hi havia, i entretant el vaixell havia deixat el port i marxava cap alta mar, sol, ben sol, perquè de mi no quedava més que el cos, doncs l'ànima havia sortit per el llombrigo, en una de les perbocacions que vaig fer.

* * *

Este país magnífico que hemos dado en llamar «la huerta», con sus naranjos espléndidos y olorosos, y sus mujeres de rasgados ojos...

La prosa d'en Guardiola Cardellach em va venir a la pensa, perquè, sí, senyors, ja estava a València! El «Mallorca», recordant la pedregada, es va resistir una mica a anar-hi, però a la fi el vaig convèncer al dir-li que en Saudades li tornaria a dir allò de *palacio flotante de la alegría*...

Era a València, i sense tenir de témer la pèrdua de l'ànima, tota vegada que aquesta havia guillat amb anticipació. Què fer? Vaig decidir-me. Aniria a interviuar al públic de Mestalla.

El públic de Mestalla sol anar a menjar cacaueis i xufles al «Bar Tramús» i cap allí em vaig dirigir, segur de trobar a tan distingit personatge.

De seguida el vaig filar. El públic de Mestalla no podia ésser sinó aquell que, assentat

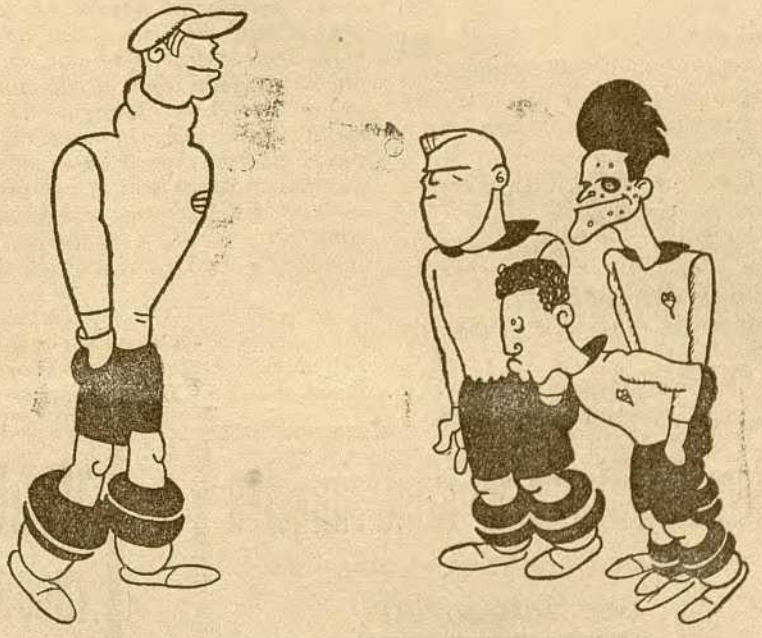

LA FUSIÓ «EUROPA-ESPAÑOL»

—Almenys, senyor Zamora, deixi'ns les damiselles gracienques.

en un recó i amb un gaiato a la mà, encenia el *puro* a trabucades. M'hi vaig acostar tremolant de... fred.

Em mirà ferotgement.

—*Che*! — va dir. — *Què vols chuar a traspassar-nos el cor?*

—La mare de qui diu?—vaig dir com qui no l'ha entès.

—*No chuem, no chuem... Si vols algo, ixc açí fora i mos veurem les cares.*

—No fa falta. Venia per a que em digués *algo* sobre el partit amb el «Barcelona».

—*Che*! Però tu qui ets?

—Jo? Doncs, miri... Qui vol que sigui? Un perio...

—Un periodista? — va cridar emusionat.

—No, si no vull dir això; dic que sóc un perio... dic aficionat.

—*Che*! — va continuar, canviant de to. — *Vostè va vore a Montes? Quines arrencades, eh?*

—Ah! En Montes porta arracades? — vaig dir amb aquella innocència.

La pregunta va poder ésser feta amb tota la innocència del món, però el públic de Mestalla va creure que em burlava del *koolossal* Montes i d'un cop de trabuc em tallà el cap en rodó.

* * *

Vaig arribar a la Redacció amb el cap sota l'aixella, i a l'ensenyar-lo a en Cuscunilles y preguntar-li amb cara compungida:

—Què em faré jo ara d'això?

Em va contestar:

—Posa'l en remull, i després prova d'escriure alguna cosa.

Així ho he fet, i aquesta és la mare de la criatura, dic de l'article.

XIPOLL

BORSA DE COTITZACIO

«Saltos de magnesia Hombre-llagosta» . . .	103 %
«Tanques Carulla»	a la par
«Zamoranas»	98 %
«Miniaturas Barrachina»	93 %
«Antigüedades Torralba»	93 %
«Canteras Pedret»	a la par
«Tarifas, presupuestos y proyectos Piera». .	103 %
«Despejes Cabedo»	99 %
«Energía porteril Platko»	a la par
«Walter's Closets»	110 %
«Escapadas de Conill de Bosch»	95 %
«Hechuras Sastre»	a la par
«Peinados Cros, S. A.»	97 %
«Despejes grimegiales Serra».	a la par
«Anónima de velocidades Alcázar»	a la par
«Grabados Olivella».	92 %
«Rondalles Comte l'Arnau»	101 %
«Despejes de sacatapus Massaguer»	a la par
«Tapagoteras Trabalet».	a la par
«Pirotecnia y fuegos artificiales Broto». . .	98 %
«Scores de boquilla Llauger».	93 %
«Vagones capitonés Zabala»	98 %

Han aparegut els «Vagones capitonés Zabala» amb bastant bona estrella.

Els demés valors, la majoria han baixat. Amb tal motiu, el pànic a Borsa ha estat indescriptible.

S'espera amb ànsia el diumenge vinent.

HAU PASSA HAJEURE

GLOSSARI INCOHERENT

A propósit d'una bola

En el nostre prou mai alabat país estem per la competència. Allò de la tendeta del davant ho tenim ficat al moll dels ossos. Ens agrada molt ésser cap d'arengada, encara que l'arengada sigui d'allò tan rovellat i ressec i amb regust de barril. Estem més per la quantitat que per la qualitat. Som com aquell que, posat a comprar fruita, compra cireretes d'Arbós per que n'hi entren més.

—Bé! I això a què ve? — diran vostès.

M'explicaré. En cap ciutat del món, en cap, hi ha tants clubs de futbol com a Barcelona. Aquí, entre els uns i els altres, passen de les sis dotzenes. «Això és senyal de vitalitat deportiva!» diran vostès. Romansos i mandanga. Això és allò que els dèiem abans. Tothom vol ésser as, encara que ho sigui de barriada. I així anem.

La major part dels nostres clubs bons—i despreciem ara la terregada—són bons per al nostre ús, però allò que se'n diu bons, bons, no ho són. Fora d'aquí són allò que se'n diu «mediocres», discrets, passadors o mitja figa mig raïm. Cap dels nostres clubs — fem un parell d'excepcions? fetes — està en condicions de posar el nom de Barcelona futbolera al cimall de la glòria.

Recull d'itineraris excursionistes
Excursions a realitzar en un sol dia
per Octavi Artís
Demaneu-lo a tot arreu: 2'50 pts.

HIDROLITINES Dr. GRAU
INCOMPARABLE AGUA DE MESA
Comprando tres cajas se regala un vaso

En canvi, en altres llocs, tenen un, dos o tres clubs bons i prou. Aquí, els bons els tenim a l'engròs. Però els d'allí són bons i els d'aquí s'ho pensen, i molts cops, entre tots ells, no poden fer un equip amb cara i ulls.

Tenim quantitat, això sí; però la qualitat ens fa figa. Som molts i no fem rotllo, que ve a ésser com si diguéssim el fracàs de la massa.

—Bé—tornaran a dir vostès.—I a què vénen aquestes filosofies de tercer team?

Es que dies passats vaig llegir que l'«Español» i l'«Europa» s'unien i me'n vaig alegrar. Hi haurà un club de menys, però hi haurà un equip millor; vaig pensar. Sí, sí i un be. Era una bola. Res: que aquí volem ser colla encara que el nostre valor, com a potència de la cossa, baixi cada dia més.

Però ens podem alabar de tenir doscents clubs, i quelcom és quelcom.

XAVET

Articles per a tots els esports
FONÒGRAFS I DISCS
"LA NACIONAL" Sta. Anna, 21

L'optimisme del perfecte soci

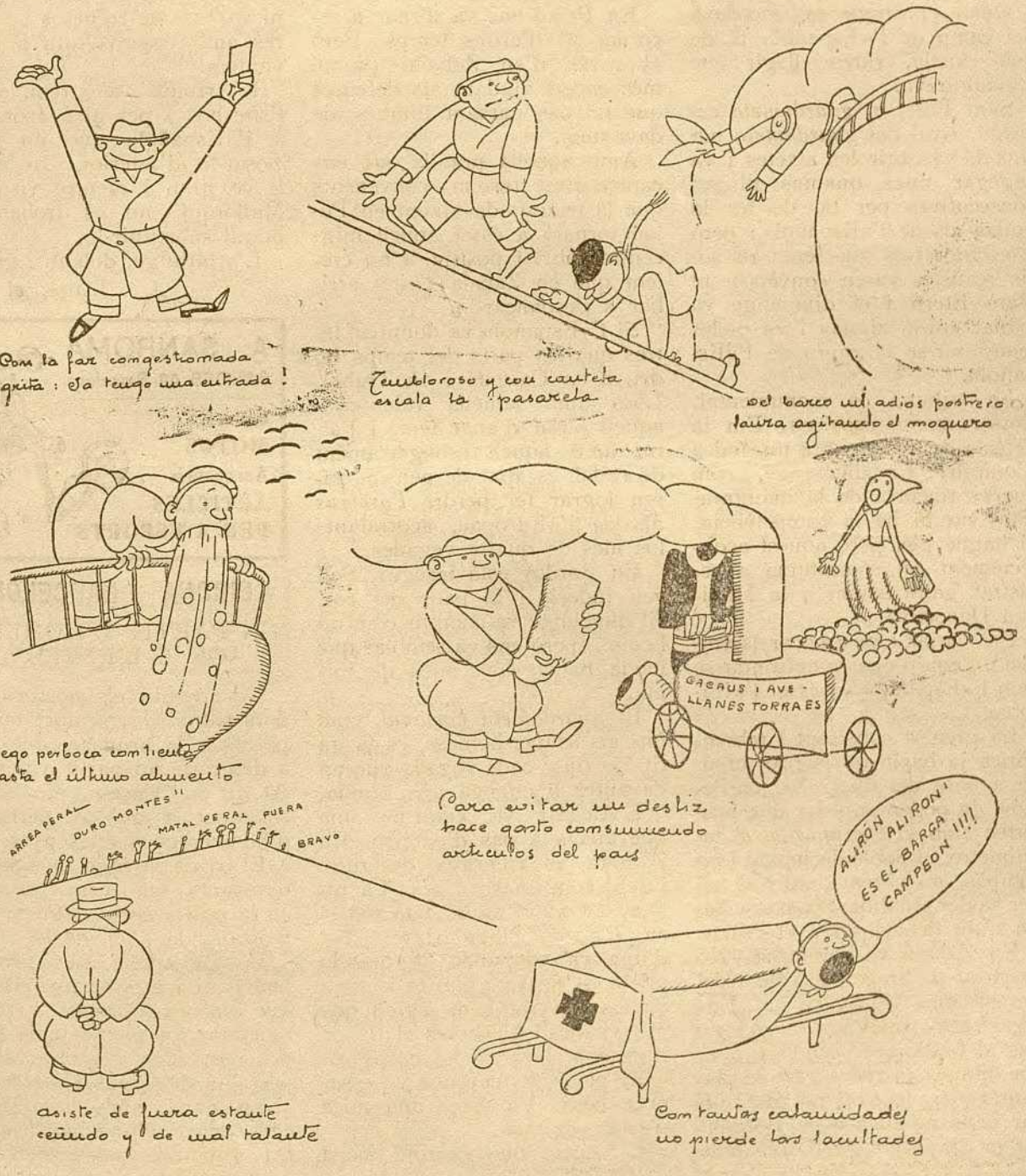

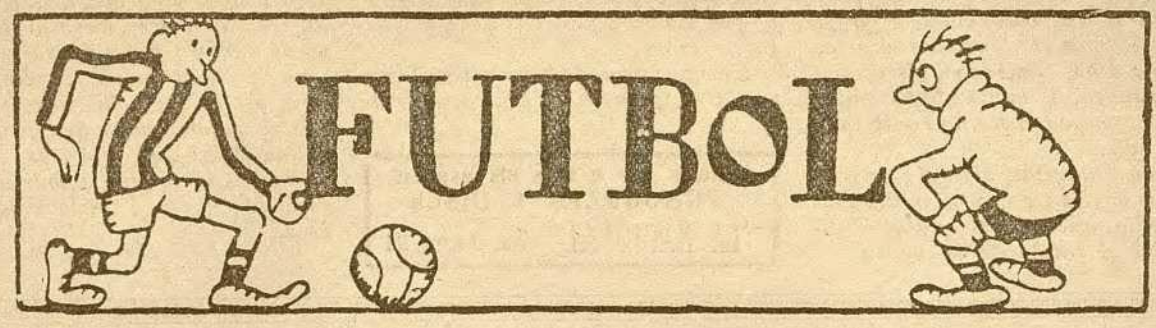

ESPAÑOL — EUROPA

Quan ja ningú es recordava del camp de l'«Español» ni de què existia, vàrem llegir que s'inaugurava.

Sant Pere, el *guardameta celestial,* rival del *guardameta nacional,* va obrir les aixetes i va engegar unes quantes pluges consecutives per tal de fer la guitza als de l'«Español»; però unes rogatives que feren els socis realistes varen convèncer al Pare Etern i el diumenge va manar «prou aigua» i va poder inaugurar-se el camp de l'«Español».

La tribuna és monumental. Potser massa espaiosa. Em fa l'efecte de què costarà una mica d'omplir. El diumenge, com que es tractava de la inauguració i no hi havia competència, hi hagué ple, però aquest aconteixement no s'acostuma a registrar gaire sovint a la Manigua Deportiva.

Per variar i no trencar la tradició, l'equip que va enfrontar-se amb l'«Español» va ésser l'«Europa».

La premsa conscient i rebombòrica ja havia fet la propaganda a base del duel «Zabala-Pelaó». Ja poden suposar que nosaltres amb el compta-fils, el taquímetre, el doble-decímetre i un compàs, no vàrem perdre detall per poder qualificar a consciència quin dels dos era el millor.

En Zabala va revelar-se. No va parar de bregar de valent del començament a l'acabament. Ens va engrescar més atacant que no pas defensant-se, tant és així, que moltes vegades era un davanter més, lo qual no va amoïnar gens ni mica a en Bordoy, car la davantera de l'«Español» ni amb onze xutadors perforaria.

En Pelaó ens va tornar a recordar al d'altres temps. Però al revés d'en Zabala, tingué més encert ajudant als defenses que no pas passant bimbes als davanters.

Amb aquella pupilla que ens caracteritza, estem convençuts que la temporada vinent en Pelaó tornarà a ésser aquell migcentre sobri i positiu, i no creiem que en Zabala pugui arribar a desbancar-lo.

Si l'«Español» va dominar les tres quartes parts del temps ho deu a en Caicedo i en Trabal. L'un amb aquella valentia i aquell posat d'anar fent, i l'altre amb aquell esbogerrament de cadell escapat de pensió, varen lograr fer perdre *l'oremus* als de l'«Europa», acorralant-los més de quatre vegades.

En Bordoy està insegur. Se'l veu indecís i fa patir del cor. El diumenge va complir com un home... però ens va semblar que havia baixat una mica de forma.

El *guardameta nacional,* com tots els «super-homes», es fa un tip de riure cada vegada que un davanter li engega una bimba.

L'Alcàzar va xutar-ne una que anava a pas d'enterro. En Zamora es trencava de riure veient com anava a *kik*. La pilota, tot xano xano, feia via, i en *Ricardo* vinga riure. Tot d'una va adonar-se de què la pilota es ficava a dintre i es va quedar esverat com aquell que veu visions. Aleshores el tip de riure ens el vàrem fer nosaltres.

El partit en conjunt va ésser poca cosa. Va ésser una mica d'estar per casa.

L'Asarta, que és una mena de fera desengabiada, no va demostrar posseir prou rapidesa ni varietat de recursos per moures amb desenvoltura a la davantera.

L'Arrouiz, d'extrem, va satisfer-nos i per això aconsellem a l'«Español» que no vulgui posar-lo d'interior, car el lloc li ve gran i mentre visqui en Mallorquí, no es trobarà qui pugui substituir-lo.

L'arbitratge, dolent... gràcies.

TAUJÁ, *el sabio*

A. SANROMA
Balmes 62-Barcelona
CICLES
MOTOS
Accessoris
ARTICLES
PER A ESPORTS

GIRONA — BARCELONA

(UN PARTIT D'HOMENATGE A L'ENCESA)

No creguin els nostres llegidors sidralistes, sempre tan disposats a la brometa, que anem a descriure un partit a l'encesa. Al dir a l'Encesa, ens referim solament a què el partit fou d'homenatge a dit senyor.

El partit va ésser dels més interessants que hem presenciat en la nostra curta, efímera i immortal vida d'aficionats.

En Piera feia unes passades badallant i arrossegant els peus que en un escenari i fent-se aguantar un plomer a la punta del nas, hauria aixecat al respectable dels seus seients.

En Sami, amb els ulls tancats, anava d'una banda a l'altra guiant-se pels roncs d'en

Sagi i els «aho-haaaaa!!» d'en Piera.

Per acabar d'arrodonir el quadro, només hi mancaven les estirades d'en Plattko i els sospirs de mandra d'en Solà.

Els de Girona es creien que en lloc d'un equip blau-grana els havien endossat un equip de fumadors d'opi.

En Costa i en Vinyas, del «Girona», que no tenen pa a l'ull, se'n varen adonar a temps de l'estat *comatoso* de l'equip del «Barça», i amb aquella fe que caracteritza als que tenen ganes de marcar, varen encolomar-ne tres com tres sols, que tingueren la virtut de desencantar als campions vitalicis de Catalunya. Però res hi valgué. Ni en Sami amb els saltirons, ni en Piera amb els *dribblings*, ni en Sagi amb les internades, pogueren aconseguir res.

L'Arnau, seguint la tradició d'en Martí, va marcar el de l'honor.

«Encerrado en su castillo
crudos los niños comía,
mas se hacía si salía
un llapet al calzoncillo.»
Tam tapatam tam, tam tam!!»

MARGOT
la joven trans-siberiana

Medalles, Insignies i Copes
per a concursos d'esports
Eduard Segura. — Pl. Reial, 15

TERRASSA — SANS

La setmana passada, degut al tràfec de l'anada a València i a l'excés d'original per enquibir, no ens fou possible publicar la ressenya del partit «Terrassa-Osasuna». Aquesta setmana, per a evitar possibles oblits, un servidor en persona vaig agafar el tren de la Plaça de Catalunya i vaig dirigir-me a Terrassa.

Al veure que sortia en Peris al camp, ja vàrem tremolar. No per nosaltres, pel públic, pels jugadors i per el mateix Peris. Si tothom fos com nosaltres, que quantes més atzagaiades fa l'àrbitre més riem, i quants més penals pita més ens engresquem, no hauríem tremolat; però com que la majoria de la gent quan veu que el refli fa el lloro, s'excita i posa mals instints, per aquest motiu ens intranquilitzàrem.

Si en Peris arriba a arbitrar el «Rosari de l'Aurora» no sabem què hauria passat.

El canguelo es va apoderar d'en Peris tan aviat com va començar el partit. Quan veia que un del «Sans» clavava una cossa al ventre a un del «Terrassa», es tapava els ulls i seguia pencant i si viceversa, *por ejemplo verbi-gracia*, un del «Terrassa» clavava mossegada a la perdiu d'un del «Sans», girava la cara per no veure-ho i anava fent.

A la segona part, el camp del «Terrassa» era una mena de taula d'autòpsies.

El joc brut va ésser substituït pel joc asquerós. En Peris, tot fent el ronsa, va arribar a enardir a tot bitxo vivent. Una vegada, no obstant, es va mostrar inflexible. Quan en Feliu i en Kaiser varen acabar a clatellada *limpia*, els va treure del camp.

No ressenyo el partit, car degut a l'emoció soferta encara em tremola el pols.

Recomanem a en Peris que es dediqui a l'ou com balla, o el triple salt de la garrotxa amb escuradents, però que no torni a amargar-nos l'existència arbitrant lluites desenfrenades.

DOVA (FILL)

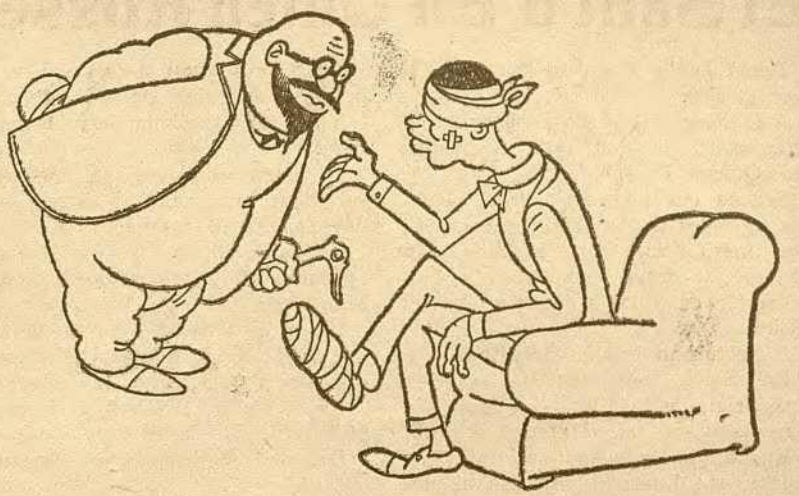

—Doncs, com diastre ha estat?
—Vaig anar uns quants dies a València...
—I no li va provar el clima?
—Prou, el clima rai: el que no em va provar varen ésser els bolets.

ORQUESTRINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Contractes a JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.º

SABADELL — AVENÇ

El «Sabadell» va fer la pau guanyant a l'«Avenç» per 3 a 1.

En Bertran, en Grau i en Sanguera varen ésser els encarregats de la resurrecció de l'*score* sabadellenc.

El gol de l'«Avenç» el va fer en Flaqué, del «Sabadell», pel procediment del trascantó.

Va ésser molt felicitat.

L'àrbitre, en Mariné, ho va fer a consciència i amb sapiència, per lo qual el partit va ésser una bassa d'oli.

Ve't aquí.

CICLES
J. BENEDID
Telèf. 243 A. — Aragó, 270
ESPORTS

El Sant d'En Quicu Rossell

Demà és la diada de Sant Francesc gloriós.

A la Federació hi ha gran enrenou, puix celebra la seva festa onomàstica en «Quicu» Rossell.

Segons ens han dit, vàries persones agraïdes li ofereixen un banquet, que tindrà lloc a porta tancada, a fi de què la festa onomàstica no es convertís en una hecatombe mastegòtica.

A l'acte han promès assistir-hi:

En Salvà, president del Consell Provincial, de la Lliga del Mal Mot i representant del «Manresa E. C.».

En Monjo, intendent-secretari, políglota, taqui-mecanògraf, radiotelefònic i «milpafiari» a mitges de la casa.

En Casanovas (a) «Morro Negre», tocinaire i representant del «Poble Nou F. C.», especialista en la celebració de tecs abans d'hora.

Un representant del «Caldes».

Un representant del «Joventut».

Un representant de cân Camps i Planas, moblistes.

Un representant de les caixes «Pibernat», endevina qui t'ha tocat.

Varis representants de la Illa Daurada.

El menú serà suculent, encara que verament quaresmal, i estem segurs que atiparà al festejat.

Vegi's la llista:

Buillon d'ulls de *morue* a la Gran Mandanga.

Penca de *bacalao* a la biscaïna.

Esqueixada de morro a la Tatersal.

Tripes de bacallà a la *coqueluche*.

Filets de cua Escòcia a la meningítica.

Deserts: Mermelada de llengua de bacallà.

Glaces: *Paté* d'ous de bacallà *frappée*.

Champagnes: Gran Emulsió Scott.

Liqueurs: *Fine Crême* d'oli de fetge de bacallà.

I bon profit!

I no li diem que per molts anys, perquè nosaltres som molt francs i no ens agrada dir mentides.

A Menorca també gemeguen!

La «Unión Sportiva», de Menorca, sembla que a conseqüència del «Mano negra», que trafiqueja per delegació en aquelles illes, ja ha rebut i li birlen el campionat.

«La Peña Deportiva», de Mahó, ha imprès i ha repartit per les cinc parts del món una fulla titulada «Sed de Justicia», en què esbomba les arbitrarietats i estafades deportives de què ha sigut víctima.

Parlant del germà d'en «Quicu» Rossell, li dirigeix unes indirectes que són una mena de *penalty* literari. Diu en un paràgraf: «*Parece mentira que después de su desdichada actuación aquí y de cuantas ha intervenido en la península, según puede verse en la prensa profesional, continúe en el seno del Colegio Oficial de Arbitros de Cataluña.*»

Té tota la raó «La Peña Deportiva», però aquesta és una tolerància que es té a tota la família, car substitueixi a en Rossell, àrbitre, per en Rossell, federatiu, i canvii lo del «Colegio Oficial de Arbitros de Cataluña», per «Federació Catalana de Futbol», i hauríem de dir el mateix.

Advertim a la *justiciera* «Peña» que amb fullets no aconseguirà res. Si ens hagués de creure, li aconsellaríem que tirés la cosa als tribunals, que és la única manera de fer llaurar dret a la Federació.

Si no vol emplear aquest mitjà extrem, que vinguin a trobar al senyor Cabot, que és una persona molt persona, i si tenen raó, com sabem que tenen, ell els atendrà i posarà les coses al lloc que es deuen.

Fins a Madrid li diuen «El Legislador»! Figurin-se!

Gran Sastreria i Basar de robes fetes del Padró

PLAÇA PADRÓ, 16 (CASA MONUMENTAL)

La Sastreria més important de Barcelona
Mestres talladors de primer ordre

Tall americà

CAMARERS! Secció de venda exclussiva de robes pel vostre treball

Jaquetilla i armilla d'alpaca anglesa, amb folreria bona i butxaques de pell veritat, 55 pts.

Americanes i guerreres blanques amb variada forma, davantals, etc., etc.

Millor qualitat i mès barat que a cap altra casa.

Ciclisme

MATARÓ

Copes Escudero, Janer i S. C. M.

El diumenge, a cavall de la pròpia màquina marca M'hen Rhic, vaig anar a Mataró per comanda de l'amo.

A la pujada de Montgat vaig tenir *panne* d'estómac i de bocina i quan vaig arribar a la plaça de Santa Anna ja havien engegat a l'estol de minyons amb el cap de diferent tamany.

No vàrem passar gaires minuts que veiérem l'arribada. I... oh sorpresa! un Barbé va guanyar la copa d'un sastre, un Picañol la d'un Janer i un Romagosa la de l'entitat.

Els de Mataró tothom tenia l'esperança de què farien estralls en Font, Pera, Horts, Nogué i altres.

Nosaltres amb aquests cognoms tan botànics no hi tenim confiança, la veritat.

Com tampoc trobem adequat de què un sastre ofreni una copa per una cursa. Que un bar ho faci, *bueno*; i que un mecànic brindi una màquina, també ídem; però un sastre, el menys que pot fer és que els corredors es disputin un trajo, i no una copa.

Quin orgull fóra que en Barbé lluís un trajo de quadrets ribetejat de negre o vermell, que ressalta més amb el color groc del seu físic, i digués: «Es guanyat a la cursa tal!» Veritat, Escudero, que fóra més humanitari?

I ja que parlem d'això, que es comencin a esmolar els novells, que precisament el diumenge vaig sentir a la Riera que un serrallé-sabaté per excel-lència que es diu Eudalet, vol organitzar una cursa que els premis consisteixin amb calçat.

Molt bé, Planas; això és humanitat. Els primers d'inscriure's serem nosaltres.

BARTRONS

De tot Catalunya

DES DE VILAFRANCA DEL PENEDES

Res; Que quan el carro anava pel pedregal, quan la fi del «Vilafranca» es creia un fet (oh, aparició salvadora!), han sortit uns senyors (q. D. g.) d'aquests que en diuen de pàfies, que junt amb uns altres, també senyors, però no de pàfies, sinó de bona fe, que ja és molt avui dia el tenir-ne, i han format la Junta de la salvació (com tindrem d'anomenar-la en endavant) del club del nostre carinyo (allò dels *nostres amors,* ja és molt gastat).

L'altre dia vaig dir-me: «Jepet, vés a fer-hi una xerradeta.» I amb l'estilogràfica plena de suc i una butxacada plena de papers en blanc, ja em teniu fent-la petar amb la *distinguida* i apuntant. (Al paper, eh?)

—I doncs, com és que s'han enredat a ésser de Junta del «Vilafranca»?—els vaig preguntar.

—Sí, miri, és allò, sap? Ens han agafat al vol.

—Ja! Per no dir que no. Què s'ha de fer!

—Veurà. Nosaltres, com a bons *sportmen* i vilafranquins, ens en donàvem pena de veure el club tan mal parat. Demés, els xicots del primer *team* ho fan anar bastant bé, i com que no són gaire *peseteros,* era una llàstima que tot això se n'anés a cân Taps, i hem volgut donar-hi un cop de coll, per si ho revifem, encara que tinguem d'esquitxar un xic la mosca.

—Tot sia per bé de l'esport—vaig contestar.

—Aquí hem fet aquest aparador—assenyalant la vitrina del club,—que ens ha costat la gota negra el poguer posar-hi tot aquest bé de Déu d'or, plata i altres metalls bons, com ja pot contemplar. Aquesta casa, fins ara, era Xauxa. Tots els ex-directius tenien a casa seva copes del club, que devien volguer guardar com a record al seu càrrec i sacrificis esmerçats durant la seva regència. El recollir aquests trofeus ha sigut la feina més gran que hem tingut i no pensem tornar a tenir *por los siglos de los siglos.* Figuri's que s'ha tingut de practicar un registre, un per un, a casa de tots els ex-directius, de vint anys endarrera! Què li sembla?

—M'ha mort! Això és gran! Grandiós!

—I tant, home! On va a parar!

—I quins equips pensen encarar aquesta temporada amb aquests xicots, que d'un quant temps defensen tan bé *nuestro pabellón*?

—Home, li serem clars. Han vingut equips bastant bons i *han hecho higo,* i ara fem venir gent com la del «Gràcia», «Martinenc» i equips dels que més despunten. Segons com vagi la cosa, i també el paperot que els nostres facin davant d'aquestes firmes bones, farem venir alguns equips estrangers, tals com el «Tutankamen», el «R. C. D. Xinesc», el «Jamalajà», de Kalikalava, i altres.

—Magnífica idea!

—Ara tenim uns assumptes força importants a resoldre, com són el canvi d'estatge social i la caça i pesca d'un porter i d'un davanter-centre, i tindrem un equip de *pronóstico grave.* Ja li'n farem cinc cèntims un altre dia.

JEPET DEL MAS

DES DE MATARO

L'altre dia, en el camp de l'«Iluro» vàrem oir altra vegada allò de: «Canet, Canet, creu que ho veig i que no ho crec.» A l'«hombre-cañón» se li han acabat les municions, per lo vist. Sort que un d'aquests dies ens obsequiarà amb un bombardeig de gols!

—

Temps enrera, un directiu de l'«Iluro» ofrenà a en Florensa un retrat tamany natural. Ell va remetre'l a correcuita a Sant Feliu de Guíxols, la seva terra nadiua, on va ésser exposat, i, oh miracle!, cada nit les xamoses sanfeliuenques li feien lluminàries. *Futuro* «as» i un Adonis alhora? A veure si a l'últim li faran agafar pretensions!

—

En Mauri té manies. Ara se les ha donat per picar sistema «Armet»; quan ho aconsegueixi, la Junta de l'«Iluro» li vol regalar un aparell de *radiotelefonia* amb TROMPA, car ell el vol d'aquest sistema.

SIDRAL

DES DE MARTORELL

Per tres a quatre van guanyar els campions del Noia a una selecció dels campions del grup «B» (primera categoria).

Aquest partit es va celebrar el dia 29 de març; els quatre gols els van marcar, tres l'indiscutible Paeza, i l'altre el fenomenal Lleó (a) el *Chili.*

Aquests xicots del «Júpiter» van fer unes quantes coses molt ani...mats, com diu l'àrbitre «Chorizo», però ell els va contestar amb pa és molt bo.

Gràcies a Déu que han donat la llauna a les tres cafeteres moscovites que pasturaven en la suor dels socis que componen el club campió.

EL RAJAH POKMENKEDA

GIRONA ESPORTIVA (?)

Hom diu que l'Encesa, vist l'èxit en el partit jugat a Barcelona contra uns quarts equips d'en Gamper, vol jubilar per *in ætèrnum* a en Pons, en Vinyas i en Roca. Hom diu també que en Vinyas, al saber la greu determinació, anà a trobar al «senyor Encesa» i el va amenaçar... I que el «senyor Encesa» es va acovardir, i per això no s'ha decidit a jubilar-los...

—

L'àpat en honor dels jugadors de la «Unió» va ésser un àpat digne de passar a la història. En «Joanet de la Fonda» va treure el menú més caio que va saber i deixà un grat record de la seva estampa en l'estómac de tots.

En Fiol, d'*El Senyor Narcís,* els plomífers delegats d'*El Norte, El Autonomista, El Gironès,* etc., etc., i el simpàtic i mai prou ponderat Maruny (d'«Estudiantina Gironina»), van engegar cada un el seu corresponent discurset, que ara, després del desastre de Les Corts, se'ls deu haver indigestat de mala manera.

En Poch va cruspir-se la seva racció i la d'en Gauchia, que darrera de la Irene havia perdut la gana.

SABATERIA
A la Parisienne
Comte de l'Asalto, 17
Sabates futbol, a 14 ptes.
Calçat de luxe per a senyors, a preus igualment econòmics

Sidralistes!
Ja està recomanat pels doctes que els
Cicles JANER
són els que resisteixen més la barrila i sidral, per la seva solidesa i lleugeresa
Valladolid, 3 - BARCELONA-Sans

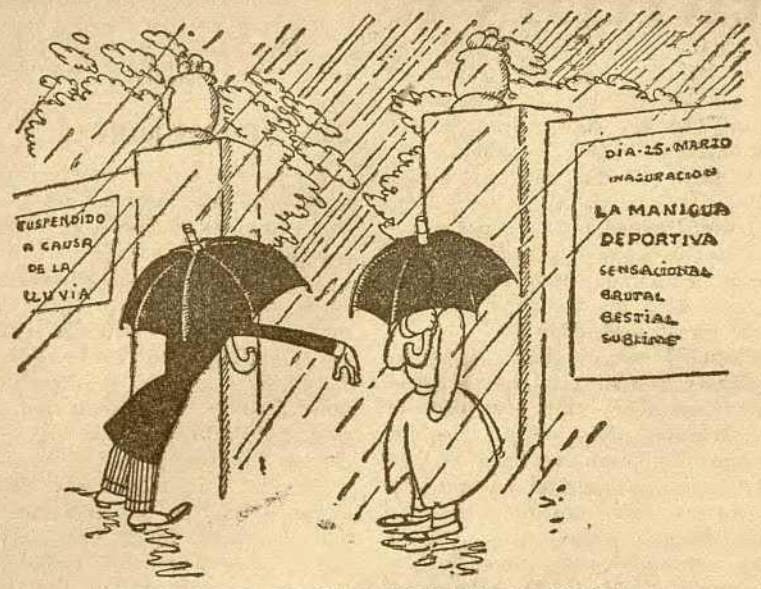

FINS ELS ELEMENTS EN CONTRA

—Ja ho veus; ara que semblava que anava de debó...

Per fi de festa es va jugar un partit entre l'onze local i el «Granollers», acabant amb l'esclatant victòria dels gironins per 7 a 0. Els «granollerencs» ens varen demostrar que si plantant alls són uns trumfos, jugant a futbol són més «papiolis» que els de Figueres.

TÍBICEM-FLAUTÒRUM

DES DE CALELLA

Decididament, som al pot.

D'aquell equip curull d'entusiasme que guanyà al «Canet» per mitja dotzena de gols, ja no en queda ni record. Els mateixos calellencs l'han mort, no per falta d'afició, sinó per excés de barra.

Els eterns criticons, els sempre descontents, els que volen bon equip i sempre partits millor, són els primers de quedar-se fora del camp, enfilats dalt d'un arbre, o sobre una barca, criticant jugadors i rient-se dels que paguen. Diumenge passat crec que hi havia més gent a fora que no pas a dintre. Sort del sidral.

EL LLAMP

DES DE PUIGREIG

El dijous, dia 25, ens visità el «F. C. Gironella», ex-campió de les comarques de Bages - Berga - Fanohiet. Fou el partit de la màxima patacada. El «Gironella» anava reforçat per un davanter-centre que ells deien que era en Yermo, de l'«Arenas», de Bilbao. Però nosaltres tenim una parella de defenses que, en qüestió de jugar brut, en Planes i en Montesinos, al seu costat, són un zero a l'esquerra; tenen una tàctica de joc tan especial, que el davanter que pot arribar a passar-los tots dos, ja pot ben dir que és un «peça». La seva tàctica és la següent: el Met es posa a la vanguàrdia i el Don Castro a la retaguàrdia; que ve un davanter contrari?; el Met ja es posa a estarrossar; si aconsegueix passar-lo, llavors troba el Don Castro, el qual, amb tota la finor, li fa la traveta. No és estrany, doncs, que en Yermo agafés una mica de canguelo.

NAFENTHJOC

DES DE TARREGA

Després d'un campionat accidentat en garrotades i cops de puny, s'ha acabat el campionat provincial, quedant dos equips que es disputen empatats la possessió del títol. El célebre Comitè Provincial (a) «Joventut», designà l'*histórico* camp de Juneda quarter general dels *romanos*, per a celebrar el tan famós partit, però el governador, que preveia una batalla que ni la de Pavia i la conquista de Roma hi componien res, ordenà la suspensió del partit. Al «Joventut» li costà moltes pàfies el partit, puix ademés d'enviar tres policies per a detenir tres jugadors del «Tàrrega» al sortir de Barcelona, construïren unes grades al camp de Juneda «capaces» per 10,000 persones. Ah! També desqualificaren dos dies abans del partit a dos jugadors del «Tàrrega» perquè els atunyinaren i els feren un ull de vellut, i creient el Comitè que els convenia descans, els ordenà que fessin «vacacions» un mes. Degut a les «simpaties» que el «Tàrrega» està rebent del Comitè, entrena als seus jugadors de 10 a 11 de la nit, puix així ningú els destorba, ni saben la tècnica amb què es presentaran enfront dels *romanos*, que, degut a cinc anys que burquen el camí de la glKria, n'hagin d'estar cinc més.

EL XICOT DE LA BRONCA

DES DE MANRESA

El primer equip del «Gràcia E. C.», amb vuit titolars, va empatar diumenge amb el «Centre d'Esports» a zero gols, després d'un partit més poca-solta que un dia de pluja. En Palau i en Sastre, junt amb en Corrons, el porter manresà, foren els únics que donaren fe de vida. A aquest darrer el felicitem, car des de que té xicota no havia fet un pam d'aprofitable. Endavant, noi, que encara ets jove!

—

Corre amb insistència el rumor de què en Senyal I, ex-jugador del «Centre d'Esports», serà l'entrenador del «Flor de Lys». Celebrem que aquest cercle compti amb un entrenador tan apte i simpàtic. Quan en Sampere està de pega, amb els embuts ensopega.

—

Dels jugadors del «Centre», en Vila és el que ho fa més malament. En Delgado s'ha fet rentar les calces, però a nosaltres ens han dit que l'Ortín demana preu d'unes mitges-soles. I nosaltres, tant per tant, ens quedaríem el darrer.

Prou mandanga per avui.

JOAN PETIT

Motorisme

Tenim l'espai taxat, de manera que no ens és possible fer filigranes literàries.

La cursa de regularitat va ésser un èxit de 55 participants; 56 varen tenir medalla d'or. En Siqués va enfonsar el descansa-peus i va acabar la cursa en trineu.

En Forcada va deslloregar el manillar i va fer-se mal a la mà.

Què més? Moltes coses més que, si Déu ens dóna vida i salut, seran explicades la setmana vinent amb aquella grimègia que ens caracteritza.

I de passada, com que ja sabrem la classificació, farem broma a les costelles dels agraciats.

SARAGOSSANO

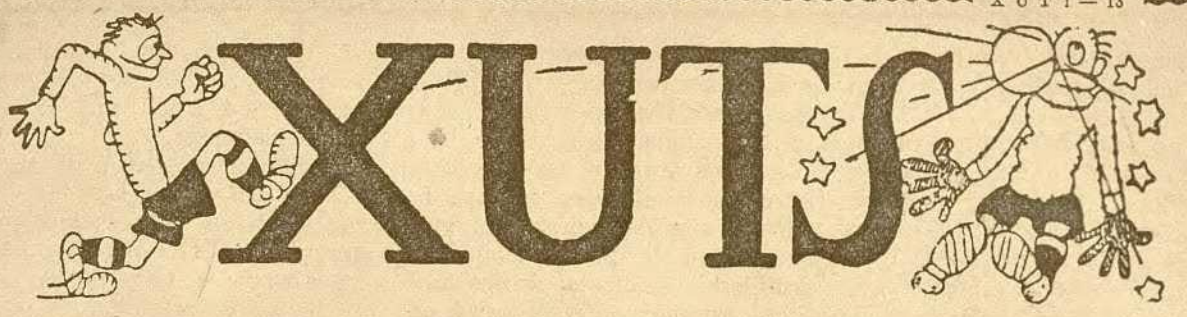

En Zamora no ha pogut anar a Madrid a jugar contra els «americanus»

I no ha estat per falta de ganes, no es pensin.

És que no el varen deixar.

I ja se sap: qui mana, mana.

〰

El «Tàrrega» vol anar a Saragossa a jugar contra el «Stadium».

Però volen emportar-se a en Zamora.

I bé, La Riva, deixa-li anar!

〰

Els que manen en el «València», es veu que gasten molt geni.

Ara han castigat amb uns quants mesos de dejuni a n'en Montesinos (a) «Montes».

Però no en facin cas.

La premsa ja demana que el perdonin.

I retreuen el cas d'en Sami, al qual també varen perdonar.

〰

En Sagi Barba diu que no té ganes de tornar anar a València.

En Platko, segurament tampoc, doncs encara li duren les macadures.

Ara, que no es va engrescar, com en Sagi, amb els tarongers.

〰

En Colominas Maseras, exregidor lerrouxista, professor de l'Escola de Comerç i corresponsal a Barcelona del «Pueblo» de València, diu que en Sami té gestos de bailarina, i que en Planes té aire de maton...

Home! Que una corresponsalia no obliga a tant!

〰

Els mallorquins es fan moltes illusions.

Pretenen *nada menos* que juguin a Palma el «Barça» i l'«Español».

Però volen que ho facin per sis pessetes.

Com si els nostres fossin terregada...

Almenys, necessitaran la fortuna d'en March per pagar els *subsidios*.

〰

Els uruguais i els argentins jugaran a València.

Però els valencians no estan per brocs, i demanen el reforç d'en Zamora i d'en Meana.

Que amb en Reyes, en Garrobé i en Roca, faran un equip «valencià» de primera.

〰

ENTRENAMENT

de futbol a casa seva. Joc de futbol sobre la taula, científic. Demani en botigues d'esport i juguets un «GOAL»

〰

Els valencians residents a Barcelona es van enfadar perquè en Corbinos tractava a els de la ciutat del Turia, de moros.

I van fer-lo rectificar.

Noi, Isidro, com t'ho fas per empipar a tothom?

〰

Aquests dies la gent ha anat plena de què l'«Español» i l'«Europa» havien concertat fusionar-se.

I a algú no li tocava ja la camisa al cos.

Posin-se tranquils. Ha estat una bola.

Els d'enfront poden respirar «a les seves amples».

〰

En Torralba, de defensa, a Girona, no va convèncer a ningú.

Ai, caram! Què en farem, doncs, d'aquest xicot?

〰

A Girona, els «azul-grana» varen fer figa amb *equidad y aseo*.

I en Carulla, al sortir del camp, deia:

«A Les Corts els voldríem veure. Els en faríem dotze.»

Ho creiem.

〰

Ara resulta que també a Girona hi havia un bon porter.

I els del «Barça» que el varen tenir de fer venir de fora!

Decididament, no hi ha bon nas en aquella casa.

〰

«Caram, aquest Vinyes! No li faria peça viure a Barcelona»?

Frase que hi ha qui sentí dir a Girona el diumenge passat.

〰

Des de fa un quant temps, els de Sans no n'encerten una.

El diumenge, a Terrassa, varen rebre del carpó.

I en Greenwell diu que és que no el creuen.

Està vist, que quan es perden les «creències», es perd tot!

〰

Aquelles feres de València, que si no fos que els estafen, foren campions d'Espanya, han guanyat a l'«Stadium», de Saragossa, per sols un gol de diferència, amb grans penes i treballs.

I el «Barça» va guanyar com aquell que pren sidral.

No comparem? No cal.

〰

Els diaris de Girona diuen que la davantera del «Barça» va resultar completament cafeteril. I era la bona.

Ai la mare, que patirem!

Quina pujada que veiem més difícil de pujar!

〰

Varen veure a en Zamora el

diumenge passat? Va fer la jugada del «desprecio» amb gran èxit.

Si no saben en què consisteix, ja els hi direm. Veu venir una pilota que va a gol, i ell que sí, que la desprecia. I està clar, es gol.

Té un èxit boig.

En Zabala, de mig-centre, sembla que va més a l'hora que de davanter.

Home! A veure si et salves de fer un viatget a terres «norteñas».

Al fi i al cap, ja ens coneixem.

D'allò d'en Castellet, res. Ha estat una falsa alarma.

Ei! Per ara!

Sembla que hi ha un entrenador que ha rebut l'encàrrec de córrer per aquests mons de Déu, en busca de davanters...

L'Atracció de Forasters estarà d'enhorabona.

A l'últim, el plet del «Catalunya», de Les Corts, ha estat fallat tal com es devia! Aquest equip repetirà, sense el jugador desqualificat, els quatre partits en què aquest havia pres part.

Senyor Cabot, vostè és un gran home! El felicitem i l'abracem a quatre mans!

Però, sobretot, senyor Cabot, no deixi ficar en res la *mala pata* del «mano negre», que el bon nom de la Federació se'n ressentiria!

En Zamora, de tornada de Saragossa, ens va cantar una *coplica* que diu que els *maños* els hi varen dedicar la nit després del partit.

Diu així:

La famosa Pilarica,
mira tú si es milagrosa,
que al invocarla, Zabala,
va entrar un gol am una cos-
[sa!...

Veritablement, devia tractar-se d'un miracle!

Al «Júpiter» han obert una suscripció per a recaptar fondos per a fer un modest obsequi als jugadors del primer equip, quan passin al grup «A».

Segons rumors, es recolliran unes cinc mil pessetes, que regalaran a n'els mencionats equipiers amb forma de boquilles, armilles de fantasia, abrics amb canvi de marxes i altres objectes, doncs, tots ells, tots, són completament *amateurs* i el metàlic no els fa cap gràcia.

Prou que ho sap el senyor Panyella!

Els de la *meseta del toril*, del gol de baix de «La Manígua Deportiva», varen tenir de guillar a correcuita, car tres cacauets d'en Cros els van posar l'existència en perill.

En Bru tremolava veient-se el colomar a *pico*.

La Junta de l'«Español» està estudiant la manera de fer el camp transportable, per endurse'l de *tournée* per Espanya.

Si es troba una solució, amb una exhibició a cada poble de «La Manígua Deportiva» i en Zabala de mig-centre, l'èxit està assegurat.

Una bona pensada.

En Segrelles, el pintor del cartell de les Noces d'Argent del «Barça», d'infinitat de cartells de futbol i d'assumptes diversos, celebra actualment una exposició a «El Siglo» amb un èxit espeterrant.

Sols cal dir que per acostarse als quadros s'ha d'anar a bufetades i cal influència.

El camp de l'«Español» es va inaugurar i es va omplir.

Els que el diumenge al matí desplegaven el paraigua i feien brometa de «La Manígua Deportiva», es varen quedar amb un pam de nas.

No cal dir que nosaltres també ens hi quedàrem.

El diumenge a la nit vàrem trobar en Gamper amb l'*hongo* ensorrat fins el clatell, acompanyat d'en Farreras, que caminava supersticiosament, procurant no trepitjar les juntures de l'empedrat. Tot seguit endevinàrem que a Girona hi havia hagut cabasset.

—Panadera?—vam preguntar.

—Waya-wais, panadera!—va contestar-nos el president.—Dic doncs, si a Girona són 3 a 1, waya-wais, a fora de la regió hi haurà *catacumba*!

Volia dir, *hecatombe*.

L'Homet, del «Terrassa», ha rebut proposicions temptadores de l'«Europa».

Però l'Homet diu que *naranjas* i que ja està bé allà on està.

De totes maneres, com que això no és res més que un rumor, podria molt ben ésser que ni li haguessin ofert res, ni que ell hagués dit que no.

L'Oliveras ja té el genoll bo i sa.

Si Déu vol, la temporada propera ja clavarà cosses amb aquella fe i aquell entusiasme d'abans.

Ens congratulem i ens recargolem.

—Allò del «Boca Juniors», saben?, per ara, res.

—No el feia venir l'«Español»?

—Sí, senyor.

—Ah! Doncs així no té res de particular.

Els que, com nosaltres, ho ignoraven, el diumenge, veient com en Zamora caçava mosques a la porta del gol mentre tot xano-xano li entrava una «bimba», se'n varen convèncer.

Santa Llúcia gloriosa, guarda'ns d'un excés de vista!

L'Arnau segueix essent el digne substitut d'en Martí. A Girona el gol de l'honor el va aconseguir ell.

Estem esperant que, en vista de l'èxit, els companys li agafin bola i comenci el «boicot».

En Caicedo va ésser el millor dels vint-i-dos jugadors que varen sortir al camp el dia de la inauguració de «La Manígua Deportiva».

Encapçalem amb o'10 pessetes una subscripció destinada a posar una placa commemorativa per a que quan, d'aquí dos cents anys, s'inauguri la teulada de la tribuna, els nostres besnéts puguin comentar tan magne esdeveniment.

L'Arnau fa gols. L'Arnau passa admirablement. L'Arnau és un petit gran jugador de la talla d'en Broto.

Per demostrar-los qui és, sols els direm que en Segrelles, el pintor colorista de les combinacions fantàstisues, li està fent el retrat.

D'aquí a l'internacionalisme hi ha un pas.

Nosaltres sabíem que els curts de vista no hi veien de lluny i que els que tenien la vista cansada no hi veien de prop, però ignoràvem que els que tenien excés de vista no hi veien de lluny ni de prop.

La Junta del «Barça» tenia fet el propòsit de separar a en Planas de l'equip una vegada finit el campionat. Però degut a la campanya feta per la premsa, i per demostrar que a cân Ribot només mana l'amo, ha acordat deixar-ho tot com estava abans.

En Planas no s'hi veu de content i té la intenció de portar un *ex-voto* a la Verge de Montserrat, amb el nas d'en Torrents.

La Junta del «Barça» s'ha espantat al veure la nòmina, i, segons confidències, l'any vinent només tindrà vint-i-dos jugadors de *pago* i els altres jugaran per *amor al arte*.

Imaginin-se vostès el conflicte que representa un contingent tan nombrós d'*amateurs* sense feina.

Estem atravessant una crisi que fa fredat.

En Montesinos no va al «Badalona»; en Julià no va al «Gràcia»...

Ambdós jugadors segueixen ostentant el «*Se alquila*», amb un rètol supletori que diu: «*Tarifa reducida*»..., però ni així.

Des d'aquesta setmana començarem la propaganda, sense cobrar comissió.

Només per simpatia al jugador més *guapo* i al jugador més lleig.

En Mallorquí va tornar a jugar d'interior.

I què tal?

Bé, gràcies. Dintre la gravetat, segueix una mica pitjor.

El diari valencià *El Pueblo*, fent referència al partit «València» - «Barcelona», exposa algunes consideracions, que demostren que el seu autor és una mena de sabata periodística.

Parla d'en Sami i diu:

«*Como si hubiera mandado en lugar de un once futbolístico un escuadrón de caballería, dió la orden de «a la carga!» y se lanzó al galope tendido sobre las huestes valencianas.*»

Aquesta descripció eqüestre, es necessita molta força de voluntat per empassar-se-la en mig d'una ressenya futbolística.

El cronista d'*El Pueblo* no té més que una raó per a excusar la seva mala *sombra*: que confongué en Sami amb en Zamora!

Ah! *Ahora lo comprendo todo*!

Més avall, el mateix plomífer ataca (diguem-ho així) i explica la tàctica del «Barça»: «*Intencionadamente, cuando no daban una patada a un equipier valenciano, tiraban el balón al graderío, acción tan antideportiva que sólo podía cometerla el «Barcelona»*.»

Sens dubte valent-se de què el «València» era un mec, car, del contrari, no és comprensible com, clavant puntades de peu a les canyelles dels xes i pilotes a l'*aut*, aconseguís marcar el *primero de la tarde*.

Després, el plomífer fa el maco i engega:

«*Claro que nosotros sabemos a qué atenernos y que todo este jaleo, el anterior y los que hicieron luego, en castellano tiene una frase que lo compendia justamente y es la siguiente*: MIEDO AL «VALENCIA».»

Deixant a part la sintaxi, nosaltres també sabem a què atendre'ns: «que el «València» ha quedat fora de combat, vet-ho aquí! I referent a allò del *miedo*, el creiem incompatible amb lo dels entreteniments de tornejar canyelles i «ensilar» nassos d'espectadors. Una de dos: *o semos o no semos*!

Referint-se a en Plattko, diu el cronista del Túria: «*Seguramente allá en su país será frecuente el hacer cosas que reflejen la mala educación recibida, o a lo mejor es que Plattko no es ni siquiera educado.*»

L'hi explicarem: el país d'en Plattko és un país molt més culte que el del cronista *pueblerino*, però és que els mals vicis s'encomanen, i tants en varen sortir de boca dels xes, que en Plattko, que desconeix el valencià, va creure's en el deure de respondre'ls en mímica, i això fou tot.

L'hora del correu

C. D. M. (Mahó).—En el pròxim número ens ocuparem com es mereix.

P. del Carril.—Canviï el seudònim i enviint-nos-s'ho en forma de xuts. Ens convé.

Flandes.—Es obscur i impenetrable. Suposem que deu ésser degut allò de què *en Flandes se ha puesto el sol*.

Joan Sidralista.—Procurarem complaure'l. Si és de la família... moltes expressions i petonets al nen.

Ingenuu (Girona).—Aquesta setmana va per vostè el pollastre. Bon profit.

La Ninyera.—Sobra la presentació. Enviï xuts i deixis de discursos, que fan ensopir als sidralistes. *Nuestros minutos son tan precisos* com els dels sidralistes.

Start.—...I vol ploure! Li recomanem el paraigües.

Omer.—Si no fos que Homer s'escriu amb *H*, maleïríem els clàssics.

X. X. 13.—No, no i no!

(Resten cartes per contestar.)

IMP. COSTA: ASALTO, 45. - BARCELONA

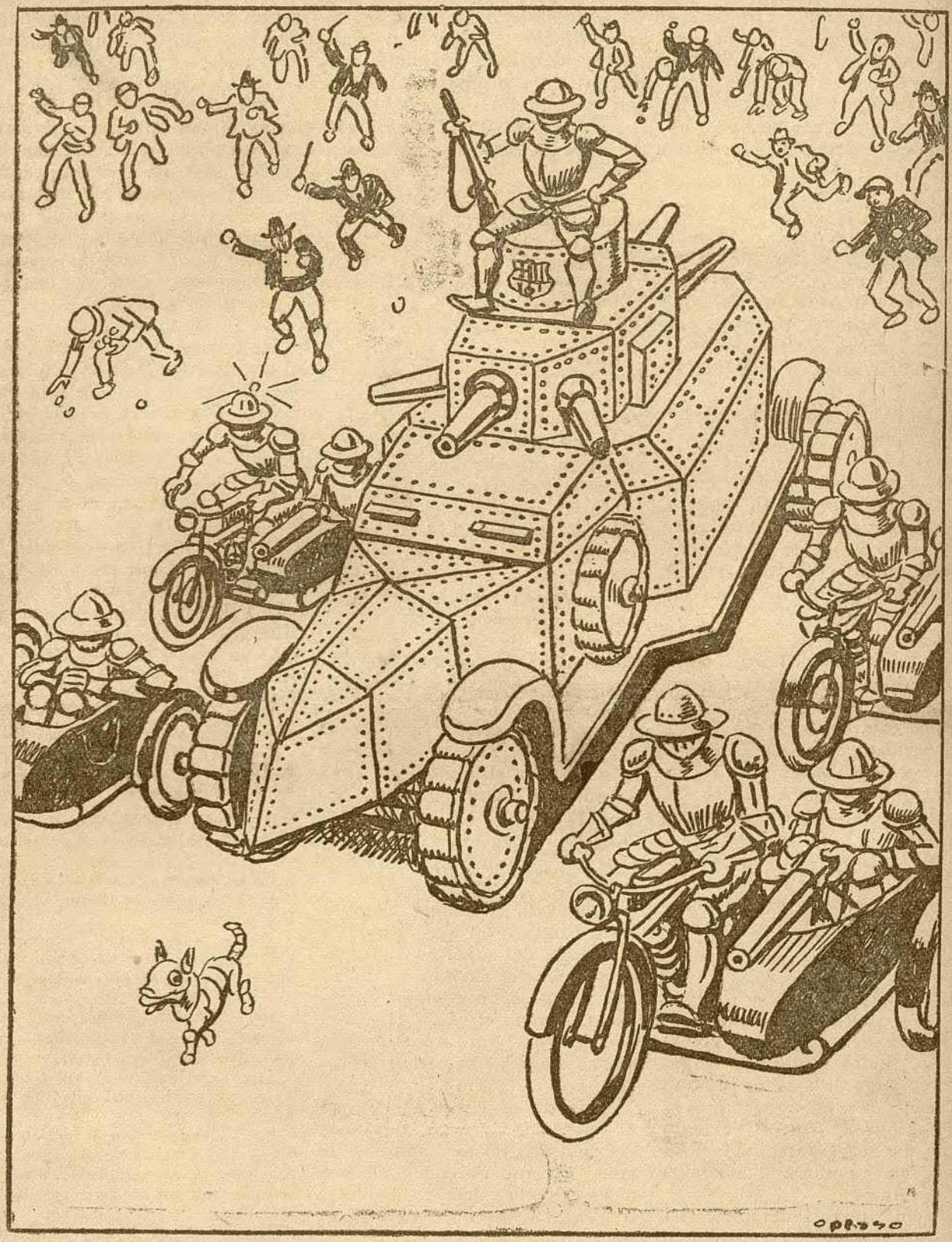

Procediment qué adoptarà el «Barça» per assistir als partits de campionat.